

## Arrest

**nr. 323 314 van 13 maart 2025**  
**in de zaak RvV X / VIII**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat S. RAJA  
Rotterdamstraat 53  
2060 ANTWERPEN

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister voor Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie van 28 februari 2025 tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier en de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2025 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RAJA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Verzoeker kwam op 28 februari 2025 toe op de luchthaven van Zaventem vanuit Eskisehir (AOE) (Turkije).

1.2. De grensinspectie interpeleerde verzoeker omdat zijn Belgische verblijfskaart (EU-kaart) frauduleus bleek te zijn verkregen op basis van een valse Tsjechische identiteitskaart. Na fouille bleek verzoeker in het bezit te zijn van een authentiek Turks paspoort en een authentieke Turkse identiteitskaart.

1.3. De gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 28 februari 2025 een beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

**“TERUGDRIJVING**

*Op 17/01/2025 om 18:52 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, Luchthaven ZAVENTEM, werd door ondergetekende K.(...)L.(...), Eerste Inspecteur*

*de heer/mevrouw:*

*achternaam P.(...)*

*voornaam A.(...) O.(...)*

*geboren op (...) te (...)*

*geslacht (m/v) man*

*die de volgende nationaliteit heeft TURKIJE wonende te*

*houder van het document nummer*

*afgegeven te op*

*houder van visum nr van het type afgegeven door*

*geldig van tot dagen, met het oog op:*

*afkomstig uit Eskisehir Anadolu Airport (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht) op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en): X(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)*

*Reden van de beslissing:*

**HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE REISDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.**

**BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET OVER ENIG GELDIG REISDOCUMENT.**

*Dossiernummer: (...)*

*X(B) is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)*

*Reden van de beslissing:*

*Document: identiteitskaart Tsjechië n° (...) vervalsing: VALS*

*X(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)*

**HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE REISDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.**

**BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET OVER ENIG GELDIG REISDOCUMENT.**

*X(D) is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (artikel 3, eerste lid, 1°/2°)*

*Reden van de beslissing: document: verblijfskaart België n° (...), vervalsing: FRAUDULEUS VERKREGEN (...)*

**2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid**

**2.1. De drie cumulatieve voorwaarden**

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

**2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter**

2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

*“ Artikel 39/82, §4, tweede lid Vw. bepaalt: “Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

*Verzoeker verblijft momenteel in het transitcentrum Caricole met het oog op een verwijdering naar Turkije. Dit betreft een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet.*

*In dat geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugdrijvingsmaatregel wettelijk vermoed.*

*Verzoeker heeft ook een rechtstreeks belang bij de schorsing van de bestreden beslissing, aangezien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is.*

*Het niet schorsen van de bestreden beslissing zou de tenuitvoerlegging van de verwijdering tot gevolg hebben.*

*Gezien de precaire situatie waarin verzoeker zich bevindt, opsluiting met het oog op gedwongen verwijdering kan verzoeker niet anders dan zich in uiterst dringende noodzakelijkheid tot U richten.”*

2.2.2. Verzoeker wijst erop dat hij wordt vastgehouden met het oog op zijn terugdrijving naar Turkije waardoor de gedwongen tenuitvoerlegging imminent is.

2.2.3. Uit informatie van de verwerende partij blijkt dat verzoeker op 1 maart 2025 werd overgebracht naar het transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel en dat zijn terugdrijving op 14 maart 2025 in het vooruitzicht werd gesteld. Uit deze gegevens blijkt dat de tenuitvoerlegging imminent is, zoals verzoeker terecht aanstipt. De behandeling van een de schorsing via de reguliere procedure kan onmogelijk worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgegrepen.

2.2.4. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de voorwaarde inzake het uiterst dringend karakter.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als Unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

*“Eerste onderdeel*

*Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat “[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:*

*a) het belang van het kind;*

*b) het familie- en gezinsleven;*

*c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”*

*Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:*

*“[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.*

*Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij zelf om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het gezinsleven in aanmerking te nemen.*

*Artikel 8 EVRM bepaalt:*

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van*

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat een gezinsleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn. Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar evengoed een feitelijk gezinsleven zijn.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Gelet op het feit dat artikel 8 van het EVRM van een hogere rechtsorde is, dient de toepassing van de Vreemdelingenwet en de daarin vervatte bepalingen volledig conform deze hogere rechtsnormen zijn, of dienen ze in voorkomend geval (deels) buiten toepassing gelaten te worden.

Artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS, 22 december 2010, nr. 210.029). De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging (RvV, nr. 150.157, 29 juli 2015).

Verwerende partij liet na om een beoordeling conform art. 74/13 van de Vreemdelingenwet uit te voeren. Hierdoor begaat zij niet enkel een schending van dit artikel maar ook van het grondrecht vervat in art. 8 EVRM en art. 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie. Bovendien schendt zij haar motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht door helemaal niets op te nemen over het gezinsleven van verzoeker in de bestreden beslissing dit terwijl verwerende partij hiervan op de hoogte was of diende te zijn. Dit gezien verzoekers echtgenote mevr. D.(...) A.(...) S.(...) samen met verzoeker reisde vanuit Eskisehir. Ook werden er door de politiediensten aan haar vragen gesteld en was het aldus duidelijk dat zij gehuwd zijn. Bovendien werd hun huwelijksboekje ook in beslag genomen.

Omdat het gezinsleven (en privéleven) een feitenkwestie is, zal deze hieronder worden uiteengezet door toelichting te geven over verzoekers echtgenote en haar leven in België en over verzoeker zelf en zijn banden met België. Er zal worden uiteengezet waarom er een inbreuk is op het recht op gezinsleven van hen beiden. Het is heel duidelijk dat gezien verzoekers echtgenote zich niet, omwille haar leven in België, zal kunnen vestigen in Turkije, de teruggedrijving van verzoeker een ernstige inbreuk op hun gezinsleven betekent. Mevrouw D.(...) A.(...) S.(...) is een 23-jarige Belg geboren in Sint-Lambrechts-Woluwe (stuk 2). Heel haar familie woont in België, is Belg en bovendien ook geboren in België. Zo zijn niet enkel haar drie oudere zussen in België geboren (stuk 4) maar ook haar moeder (stuk 3). De moeder van mevr. D.(...) komt zelf uit een gezin van, haarzelf inclusief, 7 kinderen. Zij en al hun kinderen zijn Belgen en wonen in België.

Mevrouw D.(...) heeft altijd bij haar eigen gezin gewoond, wat nog steeds het geval is, maar nu dan samen met verzoeker (tot het moment van de bestreden beslissing).

Zij heeft in België school gelopen, gewerkt, haar rijbewijs behaald en dergelijke meer (stukken 5, 6, 22, 23). Hoewel zij een Turkse achtergrond heeft, is zijzelf (en haar familieleden) geboren in België en speelt haar hele leven in België af.

Als kind ging zij naar de school “Ecole 17” in Schaarbeek.<sup>1</sup> Daarna ging ze naar de middelbare school “Institut de la Sainte Famille d’Helmet” waar ze wetenschappen studeerde.<sup>2</sup> De laatste jaren studeerde mevrouw esthetica aan het Instituut Bischoffsheim (stuk 23).<sup>3</sup> Tijdens haar studentenjaren heeft zij verschillende studentenjobs uitgevoerd (stuk 22).

Verzoeker en mevr. D.(...) leerden elkaar in 2020 kennen via sociale media, meer bepaald via Instagram. In december 2020 startte hun relatie. Inmiddels is dit koppel al meer dan vier jaar samen en steunen zij elkaar door dik en dun.

Toen ze elkaar leerden kennen, werkte verzoeker als zelfstandige in een snackbar en mevr. D.(...) studeerde toen nog. Verzoeker was ook meteen erg geliefd door de familie van mevrouw. Gezien zij nooit een zoon hadden, zagen ze verzoeker meteen ook als hun (schoon)zoon.

Op 18 juli 2023 werd mevrouw D.(...) ten huwelijk gevraagd door verzoeker (stuk 15). Op 20 juli 2023 volgde het verloofsfeest (stuk 16). Hun verlofsperiode duurde een jaar. Ondertussen werkte verzoeker hard en studeerde mevr. D.(...) verder. In die periode kocht verzoeker hun gezinswoning, meer bepaald op 17 juni 2024 (stukken 8-9).

Op 24 juni 2024 zijn verzoeker en mevr. D.(...) religieus getrouwd (stuk 17).

Op 30 juli 2024 vond het hennafeest plaats (stuk 18) en op 1 augustus 2024 het huwelijksfeest (stuk 19). Ook gingen ze daarna op huwelijksreis. In de periode daarna ging er veel tijd, geld en moeite naar het renoveren van de woning (stuk 24) en de aankoop van een auto. Tijdens de renovatieperiode waren verzoeker en mevr. D.(...) welkom om te verblijven bij de familie van mevrouw en werden ze door hen gesteund. Dit is trouwens nog steeds het geval. Voor de bestreden beslissing, woonden verzoeker en mevr. D.(...) nog steeds bij de familie van mevrouw.

Op 11 januari 2025 traden zij wettelijk in het huwelijk (stukken 7, 20 en 28). Eigenlijk wouden zij al eerder voor de wet trouwen maar werd dit verzet omwille de drukte van de renovaties en de financiële zwaarte van die periode.

Verzoeker en mevr. D.(...) zijn opweg om hun eigen nestje te maken. Ze hebben ook samen twee katjes (stuk 14).

Verzoeker en mevr. D.(...) zijn ondertussen al meer dan vier jaar in een relatie en gaan nu als getrouwd koppel door het leven. Er worden foto's en video's (stukken 25-27) toegevoegd van verschillende momenten doorheen deze periode (stuk 10). Het gaat onder meer over het verrassen van elkaar voor elkanders verjaardag (stuk 13), over uitstapjes, over dagdagelijkse zaken, over het voor elkaar zijn tijdens ziekenhuisopnames en het ziek zijn (stuk 12), foto's met elkaars familie... Bij de meeste foto's kan er ook een datum gelezen worden zodat het verloop van hun relatie duidelijk wordt.

Verzoeker heeft doorheen zijn verblijf in België altijd zijn best gedaan om zich te integreren en er het beste van te maken samen met zijn partner. Hij heeft altijd gewerkt en is nooit ten laste gevallen van de Belgische Staat. Door zijn hard werk was hij in staat om op een relatief korte termijn een gezinswoning aan te kopen voor zichzelf en mevr. D.(...).

Verzoeker en zijn partner zijn ondertussen al meer dan vier jaar in een relatie en zijn heel hard gehecht aan elkaar. Mevrouw D.(...) ziet psychologisch heel hard af van de huidige situatie en kan zich geen leven zonder verzoeker voorstellen. Verzoeker was er voor haar tijdens elk moeilijk moment en ziet en apprecieert haar voor wat ze is. Ook toen ze zich minder goed in haar vel voelde destijds, was hij er samen met haar familie om altijd aan haar zijde te staan.

Het is voor verzoeker en zijn partner niet mogelijk om hun gezinsleven in Turkije te beleven gezien de hechte banden dat mevrouw D.(...) heeft met België.

Zij zou verplicht worden om België te verlaten om haar recht op gezinsleven cfr. Art. 8 EVRM te kunnen uitoefenen. Zoals reeds uiteengezet, is zij geboren en getogen in België en speelt heel haar leefwereld zich af in België. Bovendien woont ook heel haar familie in België en heeft ze altijd samen met hen gewoond. Zij heeft nooit in Turkije gewoond. Ze heeft in België schoolgelopen, heeft hier gewerkt, heeft altijd bij haar familie gewoond in België, voor haar is het onmogelijk om in Turkije te gaan wonen en haar gezinsleven daar te beleven.

Privéleven onder artikel 8 van het EVRM wordt in de rechtspraak van het EHRM vaak begrepen als het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en de buitenwereld (EHRM, 29 april 2002, *Pretty v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, §62, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada t. Zwitserland* (Grote Kamer) §151 en EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi ea t. België*, §123). De term 'privéleven' omvat immers eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, §53). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, §59).

Het doel van artikel 8 EVRM is, het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een persoon ontplooit en deze stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie. Het recht op een gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, *Uner v. the Netherlands*, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Het recht op een privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privé-leven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, *Uner v. the Netherlands*, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59). Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, *Uner t. Nederland*, 5 juli 2005, §59.)

Niet alleen vormt de bestreden beslissing een inbreuk op het gezinsleven van verzoeker (en mevr. D.(...)) maar ook op hun privéleven. Beiden werken in België, hebben een huis gekocht met een hypothecaire lening die dient afgelost te worden, hebben veel familie en vrienden in België waarmee ze hechte banden onderhouden, ... Heel hun leefwereld speelt zich af in België en dit al meer dan vier jaar.

Er diende hier door verwerende partij een nauwgezet onderzoek naar gevoerd zijn, quod non, om in regel te zijn met art. 74/13 Vw en art. 8 EVRM. Verwerende partij toont niet aan dat er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de impact ervan op het gezinsleven (en privéleven) van verzoeker en dat van zijn echtgenote.

Tweede onderdeel

Zoals hierboven werd uiteengezet en werd gestaafd met de vele bijgevoegde stukken, zijn verzoeker en zijn partner bijzonder gehecht aan elkaar. Mevr. D.(...) en verzoeker zijn een jong koppel. Ze zijn al samen sinds december 2020, op dat ogenblik was zij net geen 18 jaar oud. Ze zijn samen erg gegroeid doorheen hun

relatie en hebben belangrijke momenten met elkaar gedeeld. Dit heeft de afhankelijkheid extra versterkt. Mevr. D.(...) beschrijft hun relatie dan ook op die manier dat hij haar jeugd, haar volwassenheid en haar toekomst is.

Indien verzoeker teruggedreven zou worden naar Turkije en zijn echtgenote zich zou moeten vestigen in Turkije om het gezinsleven te kunnen uitoefenen, zou dit betekenen dat zij België en aldus het grondgebied van de Europese Unie dient te verlaten. Er kan in dit kader verwezen worden naar artikel 20 VWEU.

Artikel 20 VWEU dat het burgerschap van de unie bepaalt, verleent unieburgers “een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (binnen de beperkingen van het Verdrag en de regels ter uitvoering daarvan).”<sup>4</sup> Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ) verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale weigeringen die tot gevolg hebben dat aan unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de voornaamste rechten die aan hun status ontleend worden. Onder dergelijke nationale maatregelen vallen volgens het HvJ ook weigeringen van verblijf aan derdelands familieleden van unieburgers. Het HvJ meent namelijk dat er bijzondere situaties bestaan waarin een verblijfsrecht zou moeten worden toegekend aan het derdelands familielid, zelfs al heeft de unieburger zijn recht van vrij verkeer niet uitgeoefend. Er is sprake van zo’n situatie wanneer het unieburgerschap haar nuttige werking verliest omdat de weigering om een verblijfsrecht te geven aan een derdelands familielid ertoe leidt dat de unieburger feitelijk gedwongen wordt om het grondgebied van de EU in zijn geheel te verlaten. In casu is er geen sprake van een weigering van een verblijfsrecht, maar kan de rechtspraak van het HvJ naar analogie worden toegepast aangezien wanneer verzoeker wordt uitgezet naar Turkije, mevr. D.(...) ook feitelijk zal gedwongen worden om het grondgebied van de EU in zijn geheel te verlaten.

Het HvJ specificeert verder dat er in bovengenoemd geval enkel sprake kan zijn van een afbreuk aan het nuttige effect van het unieburgerschap wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen unieburger en zijn derdelands familielid. Die afhankelijkheidsverhouding moet van die aard zijn dat het ertoe zou leiden dat de unieburger gedwongen wordt de derdelander te vergezellen en het grondgebied van de unie moet verlaten. Uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) van 27 mei 2021, nr. 255 139 dat gestoeld is op rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ), meer bepaald het HvJ-arrest RH van 27 februari 2020, nr. C-836/18 blijkt dat de afhankelijkheid niet financieel van aard moet zijn, maar ook materieel, logistiek of affectief kan zijn. Het HvJ herhaalt als volgt in HvJ, C-459/20, 22 juni 2023: “20 Om te beginnen zij eraan herinnerd dat artikel 20 VWEU volgens vaste rechtspraak van het Hof aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit, de hoedanigheid van burger van de Unie verleent, die de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (zie in die zin arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C 34/09, EU:C:2011:124, punt 41, en 9 juni 2022, Préfet du Gers en Institut national de la statistique et des études économique, C 673/20, EU:C:2022:449, punt 49 en aldaar aangehaalde rechtspraak). 21 Het burgerschap van de Unie verleent aan iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het VWEU en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten [arrest van 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C 836/18, EU:C:2020:119, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak]. 22 Het Hof heeft geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen – daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie – die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de essentie van de aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd (zie met name arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C 34/09, EU:C:2011:124, punt 42; 6 december 2012, O. e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 45, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 61). 23 Daarentegen verlenen de bepalingen van het VWEU inzake het Unieburgerschap geen autonome rechten aan derdelanders. De eventuele rechten van onderdanen van derde landen zijn immers geen persoonlijke rechten van deze derdelanders, maar rechten die zijn afgeleid van de rechten van de burger van de Unie. De doelstelling en de rechtvaardiging van deze afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat de niet-erkenning van die rechten met name het recht van vrij verkeer van de Unieburger op het grondgebied van de Unie aantast [arrest van 7 september 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Aard van het verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU), C 624/20, EU:C:2022:639, punt 51 en aldaar aangehaalde rechtspraak]. 24 In dit verband heeft het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het afgeleide Unierecht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien deze burger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten waardoor hem het effectieve genot van de essentie van de aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C 82/16, EU:C:2018:308, punt 51 en aldaar aangehaalde rechtspraak]. 25 Kenmerkend voor de in het voorgaande punt van dit arrest genoemde situaties is het feit dat, hoewel zij worden geregeld in voorschriften die a priori tot de bevoegdheid van de lidstaten behoren, te weten in de voorschriften inzake het inreis- en verblijfsrecht van derdelanders buiten de werkingssfeer van de bepalingen van afgeleid recht van de Unie, die onder bepaalde voorwaarden voorzien in een dergelijk recht, deze situaties een onlosmakelijke band hebben met de vrijheid van verkeer en van verblijf van de burger van de Unie, die zich, opdat aan die vrijheid geen afbreuk wordt gedaan, ertegen verzet dat het inreis- of verblijfsrecht aan die onderdanen van derde landen wordt geweigerd in de lidstaat waar die burger verblijft

*(arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punten 64 en aldaar aangehaalde rechtspraak). 26 Evenwel volgt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen alleen afbreuk kan doen aan het nuttige effect van het Unieburgerschap indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten [arresten van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C 82/16, EU:C:2018:308, punt 52 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en 7 september 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Aard van het verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU), C 624/20, EU:C:2022:639, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak]. “33 Het verblijfsrecht dat op grond van artikel 20 VWEU wordt toegekend aan een derdelander in zijn hoedanigheid van gezinslid van een Unieburger, is dus gerechtvaardigd op grond dat een dergelijk verblijf noodzakelijk is opdat die Unieburger daadwerkelijk de essentie van de aan die status ontleende rechten kan genieten zolang de afhankelijkheidsverhouding met die derdelander voortduurt [arrest van 7 september 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Aard van het verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU), C-624/20, EU:C:2022:639, punt 41].”*

*Aldus kan er geconcludeerd worden dat, gezien het bovenstaande dat werd uiteengezet, er een ernstige schending zal plaatsvinden van art. 8 EVRM indien verzoeker verplicht wordt uitgezet naar Turkije.”*

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een stukkenbundel die betrekking heeft op het gezinsleven dat hij in België onderhoudt met zijn Belgische echtgenote en zijn schoonfamilie (Verzoekschrift, bijlagen 2 tot 29).

2.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt eerst en vooral op dat verzoekers enige middel juridische grondslag mist in zoverre daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Voormelde bepalingen hebben immers betrekking op de verwijdering van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven, terwijl verzoeker aan een Schengenbuitengrens wordt teruggedreven.

De bestreden beslissing heeft dus geen uitstaans met de verwijdering van een derdelander van het Belgische grondgebied, maar wel met het toezicht aan de buitengrenzen van de Schengenzone. Het voorwerp van onderhavige vordering is immers een beslissing houdende weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11), die werd genomen in toepassing van artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling vormt in wezen een omzetting van de bepalingen van de Verordening 2016/399/EU van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscode).

Gelet op wat voorafgaat wordt de schending van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, die beide betrekking hebben op verwijderingsbeslissingen, te dezen niet dienstig aangevoerd.

Het enig middel is voorts niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, al dan niet in samenhang met artikel 8 van het EVRM, aangezien hij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze zijn ‘recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel’ ingevolge de voorgehouden schending van zijn recht op privé- en gezinsleven met voeten zou zijn getreden.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :*

*1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*(...)*

*De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.”*

2.3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 28 februari 2025 door de grensinspectie werd geïnterpelleerd toen hij op de luchthaven van Zaventem toekwam vanuit Eskisehir (Turkije). Verzoeker bleek in het bezit te zijn van een Belgische EU-kaart en een Tsjechische identiteitskaart, maar dit laatste document bleek vervalst. Tijdens zijn verhoor gaf verzoeker toe dat hij zich in België had ingeschreven op basis van een vals Tsjechisch document. Na fouille werd overigens een Turks paspoort en een Turkse identiteitskaart aangetroffen. In de aanhef van het verzoekschrift bevestigt verzoeker bovendien zijn Turkse nationaliteit.

2.3.7. In zijn middel betwist noch weerlegt verzoeker de pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing dat zijn Belgische verblijfskaart (EU-kaart) als zelfstandige frauduleus werd verkregen op basis van een valse Tsjechische identiteitskaart. Verzoeker kan dus niet loochenen dat hij niet beschikt over geldige documenten om toegang te krijgen tot het Schengengebied zoals bedoeld in artikel 2 van de vreemdelingenwet (geldig paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, indien nodig voorzien van een visum). De gemachtigde van de minister was dus in beginsel verplicht om aan verzoeker in toepassing van artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet de toegang te weigeren en hem in toepassing van artikel 3, vierde lid van de vreemdelingenwet terug te drijven. Verzoeker toont in zijn middel *prima facie* niet aan dat de bestreden beslissing niet deugdelijk is gemotiveerd.

2.3.8. In zijn eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling is inhoudelijk identiek aan het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van het Handvest en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.3.9. De Raad stelt op basis van de bijlagen bij het verzoekschrift vast dat het effectieve privé- en gezinsleven van verzoeker op het Belgische grondgebied afdoende werd bewezen. Het staat niet ter discussie dat verzoeker vóór zijn vertrek naar Turkije een privé- en gezinsleven had opgebouwd, maar het staat evenmin ter discussie dat dit privé- en gezinsleven de vrucht is van verzoekers frauduleuze *modus operandi*.

2.3.10. Het effectieve privé- en gezinsleven van verzoeker in België vóór zijn vertrek naar Turkije ontslaat hem evenwel niet van de verplichting om bij het inreizen in het Schengengebied in het bezit te zijn van de wettelijk vereiste binnenkomstdocumenten. Aangezien verzoekers Belgische verblijfskaart (EU-kaart) destijds werd afgeleverd op basis van een valse Tsjechische identiteitskaart, kan hij zich niet op deze documenten beroepen om het grondgebied visumvrij te betreden. Het recht op respect voor het privé- en gezinsleven betekent niet dat een vreemdeling zonder meer het grondgebied kan betreden of er kan verblijven (EHRM, 9

juli 2021, M.A. t. Denemarken, nr. 6697/18, §131). Artikel 8 van het EVRM houdt geen algemene verplichting in voor een lidstaat om de keuze van een gehuwd koppel van hun echtelijke verblijfplaats te volgen en gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan, maar dit kan afhankelijk zijn van de mate waarin er bindingen bestaan met de lidstaat en de mate waarin de familiebanden effectief worden doorbroken (*Ibid.*, §132). Uit niets blijkt dat verzoekers eerdere verblijf in België gestoeld was op zijn huwelijk en gezinsleven met mevrouw D. A. S. Verzoeker heeft ook nooit een verblijfsaanvraag ingediend bij de bevoegde diensten op grond van dit gezinsleven, waardoor het niet aan de met grenscontrole belaste overheden kan worden verweten dat zij hiermee geen rekening hebben gehouden.

2.3.11. In zijn middel stelt verzoeker dat het voor hem en zijn partner onmogelijk is om het gezinsleven in Turkije te beleven gezien de bindingen van zijn echtgenote met België. Hij beschrijft dat ook zijn privéleven zich integraal in België afspeelt aangezien hij, net als zijn partner, hier werkt, zijn echtgenote hier haar familie heeft, en hij een huis heeft gekocht waarvoor een hypothecaire lening moet worden afgelost.

2.3.12. Er kan niet worden ontkend dat verzoekers gezins- en privéleven zich de voorbije drie jaren hoofdzakelijk in België heeft afgespeeld. De Raad stipt echter aan dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat de verblijfstitel van verzoeker als EU-zelfstandige op frauduleuze wijze werd verkregen omdat hij in werkelijkheid (enkel) de Turkse nationaliteit heeft en bijgevolg op 28 februari 2025 niet in het bezit was van de vereiste binnenkomstdocumenten om het Schengengebied te betreden.

De bestreden beslissing houdt echter niet in dat het aan verzoeker wordt verboden zich desgevallend te beroepen op zijn gezinsleven (huwelijk) om bij de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland de vereiste binnenkomstdocumenten (visum) aan te vragen om zijn privé- en gezinsleven in België te kunnen verderzetten. Aan een teruggedrijvingsmaatregel kan geen inreisverbod worden gekoppeld. De bestreden beslissing houdt dus geenszins een definitieve beëindiging in van het gezinsleven van verzoeker met zijn Belgische echtgenote, maar hoogstens een tijdelijke scheiding.

Verzoeker toont niet aan dat zijn privé- en gezinsleven in België, dat werd uitgebouwd in een periode waarin zijn verblijfstitel de vrucht was van fraude, voor de Belgische overheid een positieve verplichting in het leven zou roepen om hem, in weerwil van de toepasselijke wetsbepalingen, toegang te verschaffen tot het Belgische grondgebied. Verzoeker zou op die manier immers voordeel kunnen putten uit zijn frauduleuze handelen.

De Raad stipt aan dat verzoeker in zijn middel nergens concreet aantoont dat de verplichting om bij de binnenkomst in het Schengengebied in het bezit te zijn van geldige binnenkomstdocumenten disproportioneel zou zijn ten aanzien van het verder in stand houden van het (frauduleuze) verblijf in België en het daaruit voortvloeiende privé- en gezinsleven.

2.3.13. In een tweede middelonderdeel beroept verzoeker zich op een afgeleid verblijfsrecht dat voortspuit uit het Burgerschap van de Unie van zijn Belgische echtgenote zoals bedoeld in artikel 20 van het VWEU. Verzoeker haalt hierbij rechtspraak aan van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Deze rechtspraak leert dat het Unierecht zich verzet tegen de afwijzing van een verblijfsaanvraag van een derdelands familielid die tot gevolg heeft dat het Burgerschap van de Unie van de referentiepersoon zijn nuttige werking zou verliezen doordat deze laatste ertoe gedwongen zou worden het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a. tegen Belgische Staat, nr. C-82/16). In dergelijk geval ontstaat een afgeleid verblijfsrecht in hoofde van het derdelands familielid.

2.3.14. De Raad merkt op dat verzoeker dwaalt waar hij poneert dat deze rechtspraak in onderhavig geval naar analogie kan worden toegepast. Verzoeker toont immers niet aan dat hij thans op het Belgische grondgebied verblijft, toont ook niet aan dat hij een aanvraag zou hebben ingediend om een verblijf te bekomen in functie van zijn Belgische partner/echtgenote en toont evenmin aan dat deze aanvraag zou zijn afgewezen. Uit de beschikbare gegevens blijkt enkel dat verzoeker heeft gepoogd om vanuit Turkije de Schengenzone in te reizen met een frauduleus verkregen Belgische verblijfskaart (EU-kaart) en een (valse) Tsjechische identiteitskaart.

2.3.15. Verzoeker toont trouwens niet aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zijn Belgische echtgenote het grondgebied van de Unie in zijn geheel zou moeten verlaten. Verzoeker maakt immers geenszins aannemelijk dat hij zijn Belgische echtgenote niet opnieuw zal kunnen vervoegen nadat hij bij de voor hem bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland een visum (gezinshereniging) heeft aangevraagd. Bijgevolg heeft de bestreden beslissing hoogstens een tijdelijke scheiding van de partners tot gevolg en ontstaat er in hoofde van verzoeker geen afgeleid verblijfsrecht op grond van het burgerschap van de Unie van zijn Belgische echtgenote. Ter terechtzitting wijst de raadsman van de verwerende partij erop dat verzoeker zich op de Belgische vertegenwoordiging kan aanbieden om zich in regel te stellen.

2.3.16. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 7 van het Handvest. Er blijkt ook geen schending van artikel 20 van het VWEU. Verzoeker toont niet aan dat de

bestreden beslissing een motiveringsgebrek vertoont of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk en voor zover de erin geschonden geachte bepalingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

#### 2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

##### 2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

##### 2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

*“De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen.*

*Verzoeker wenst te wijzen op rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat een mogelijk nadeel voldoende is.*

*Door de uitvoering van de bestreden beslissing wordt verzoeker verplicht om terug te keren naar Turkije, alwaar hij een ernstig risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest.*

*De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen, met name worden verzoekers grondrechten geschonden, zijn recht op een familie-, gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Ook dat van zijn partner worden op dezelfde manier op ernstige manier geschonden.*

*Verzoekers voert aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat hij abrupt verwijderd wordt van zijn partner, en echtgenote, met wie hij een duurzame relatie heeft.*

*Verzoekers echtgenote bezit de Belgische nationaliteit en woont al heel haar leven in België. Zoals werd uiteengezet ging zij in België naar school, heeft ze hier gewerkt en woont heel haar familie in België.*

*Dit alles vormt een ernstige inbreuk op hun familiale en psychische integriteit, hetgeen hen zal tekenen. Dergelijk nadeel is onherstelbaar.*

*Uit het voorgaande kan vastgesteld worden dat de uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel inhoudt.”*

2.4.2.2. Verzoeker koppelt zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de ingeroepen schending van zijn recht op privé- en gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Hierboven werd dit middel ongegrond bevonden, waardoor er *in casu* geen sprake is van een zogeheten evident nadeel.

Bijgevolg dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens voorleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS 26 februari 2014, nr. 226.564).

2.4.2.3. Verzoeker betoogt dat de beslissing tot gevolg heeft dat hij abrupt verwijderd zal worden van zijn partner, maar dit kan niet uit de bestreden beslissing worden afgeleid. De bestreden beslissing behelst immers een teruggedrijvingsmaatregel die aan de buitengrens werd genomen en houdt niet in dat verzoeker *manu militari* van zijn op het Belgische grondgebied verblijvende partner wordt gescheiden. Het staat verzoeker vrij om zich via de reguliere procedure de nodige binnenkomstdocumenten te voorzien en daarna zijn Belgische echtgenote eventueel opnieuw te vervoezen. Niets belet de Belgische echtgenote van verzoeker om hem intussen in Turkije te bezoeken of om anderszins contact te onderhouden; Verzoeker toont niet aan dat het ingeroepen nadeel als 'moeilijk te herstellen' kan worden gekwalificeerd.

2.4.2.4. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk werd gemaakt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

### Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend vijftientwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

F. TAMBORIJN